

ANTON MEDVED:

MOJA SREČA.

Wir wissen nur: Das Herz verblüht,
und alles Glück ist Traum.

Emmanuel Geibel.

1.

Sedel bom sam, prikóvan na svoj stol,
če mo j ostane v letih osivelih.
Zaspala bo mi v prsih tiha bol,
udan govoril bom: „Izpít je kelih.“

Takrat pa stopi pred-me lepa žena,
kot vodna vila vstane iz valov,
v obleki svilni, s cvetjem okrašena,
obilna žlahtnih, milostnih darov.

Premrle roke dvignem v svetli zrak,
povprašam ves zadivljen: „Kdo si, kdo si?...“
„Ne boj se, póstarni me siromak!
Jaz sreča sem, ki vsem darove nosi.“

„Prinesla si jih tudi meni kaj?
Glej, sreča, moja duša je otročja...
O tebi sanjal sem nekoč — pa daj
en dar mi vsaj iz svojega naročja!“

„Še več, še več ti dam, betežni starec!
Vsekdar si bil prijatelj dobrih vin —
mordà se ti privolji en kozarec?...“
Zajecam: „Ne, nadušljiv sem trpin!“

„Pa vzemi si zlata, čeprav na kupe!“
„Ne maram ga! Denarjev ni mi žal.
Kdo hodil bi poslušat mestne hrupe
in z bolno nogo, kdo bi potoval!“

„Naj položim, zaslužni moj mučenec,
na glavo tvojo venec v znak časti?“
„Na plešo, kaj? Ogrevale bi me venec,
ker mrzla soba je in mrzla kri...“

Nič, sreča, nič! Moj kelih je izpít.
Ti pusti mojo sobo in poleti
lahkà med živi svet, pod solnčni svit
in srcem mladozornim vence pleti!

O zénica življenja v zarji zlati,
o knežnja sladkih, a krilatih nog!
Nestalna si, a kadar meniš stati,
prepozna si. — Na vek te čuvaj Bog!

In hitro žena zapusti moj stan —
Po licih meni zdrkne zadnja rosa...
Na pragu sreča jo obraz neznan:
meglena žena, v roki njeni — kosa.

2.

Vi duševni mogočniki,
ljubezni polni samosvoje,
z mrakotnimi naočniki
obsojate življenje moje.

Vse, kar zakrivil sem, priznam,
vsega z vestjo kesam se tanko
in bridko se zavedam sam,
da sam sem si nastavil zanjko.

A morete trditi li,
da bil sem kdaj v resnici srečen?
Omame hip nasiti li
duha, ki v mislih žije večn?

Odpri se vam srce poslej,
a knjiga sodna se zatvori:
Če nisem se vam smilil prej,
naj smilim se vam vsaj v pokori!

3.

Ali sem se jaz postaral,
ali se je svet?
Ali me je kdo začaral
v dobo starih let?

Vrt, kjer raste lepa roža,
mrtev zre pogled,
neobčutnega me boža
céfirjev šepet.

Leposlovcev hipoteze
prazne se mi zdé,
ni veselja, niti jeze
ne pozna srcé.

Ali se je svet postaral,
ali moj obraz?
Ali svet je mene varal,
ali njega jaz?! —

4.

Ko sem prvič srečen bil,
nisem vedel, da sem srečen,
nisem vedel, da sem srečen,
ko sem mlada leta žil.

Moja pusta doba zdanja,
kaj je sreča, še manj zna,
duh mi nekam v daljo sanja,
kjer bi čutil se doma:

Kjer živi krepost,
kjer velja modrost,
kjer se duhu duh poklanja.

ANTON MEDVED:

ODDALJENIM DUŠAM.

8.

Ti sodiš, da sem nate cikal
s strupenim spisom zadnjikrat.
No, jaz le drugega sem pikal,
koga — naj ve le tisti brat!

A da bi se na lestvi častni,
visoko kdaj povzpел goreč,
ponaša se kot mož oblastni
in se ne briga zame več.

On svoje dni gojil je isto
do mene, kakor ti dozda j:
prijateljsko ljubezen čisto,
v dolini solz edini raj.

Saj ti mi nisi nikdar storil
nobenega na svetu zla,
pa tebi naj bi jaz umoril
najlepši čut iz duše dna?

Glas tvoje sodbe me je zbodel,
globoko ranil čute mi...
Le sodi jezen, da sem podel
še ti, še ti, o Brute mi!

